

Čís. 13357.

Bývalý manžel nemůže se domáhati náhrady majetkové škody na tom, kdo, dopustiv se cizoložství s bývalou manželkou žalobcovou, rozvrátil manželství, takže bylo nakonec rozloučeno.

(Rozh. ze dne 9. března 1934, Rv I 1377/32.)

Žalobce domáhal se náhrady majetkové škody, kterou prý mu způsobil žalovaný tím, že, dopustiv se cizoložství s bývalou manželkou žalobcovou, rozvrátil jeho manželství, jež bylo nakonec rozloučeno. Žádal náhradu výloh, jež měl s nájmem a zařízením manželského bytu, dále náklady pro detektivní kancelář a útraty ve sporech manželských a ve sporu o dítě. Procesní soud první stolice neuznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Právní následky cizoložství jsou stanoveny jednak v trestním právu v § 502 tr. zák. v hlavě třinácté, pojednávající o přečinech a přestupcích proti veřejné mravopochybnosti, jednak v právu občanském. V žádném z nich není stanoveno ručení za majetkové škody. Předpisy ony slouží ochraně zájmů rodinných a manželských, nikoli ochraně zájmů majetkových. Ručení za škody majetkové nelze tu dovozovati ze všeobecných předpisů § 1294 a násl. obč. zák., any takové majetkové zájmy nejsou předmětem ochrany v předpisech o cizoložství, nýbrž musilo by tu býti v zákoně o tom zvláštní ustanovení, jak je tomu v jiných podobných případech. Takového zvláštního předpisu o ručení za škodu materiální však v zákoně není. Podle toho nelze tedy cizoložství v právním smyslu uznati za příčinu majetkové škody a za právní důvod nároku na její náhradu, třebaže ve skutečnosti může cizoložství vésti i k majetkovým škodám nevinného manžela. Dovolatel neprávem se dovolává předpisu § 1330 obč. zák., kterého tu nelze použítí, jakož i § 126 ústavní listiny čís. 121/20, protože v něm nebylo nic změněno na zmíněných již předpisech práva trestního a občanského.

Čís. 13358.

Bylo-li manželu již právoplatně povoleno prozatímní opatření odděleného bydliště, při čemž bylo manželce zároveň soudem nařízeno, by do čtrnácti dní pod exekucí vyklidila společný byt, nemůže se manželka, dokud trvá tento stav, domáhati se své strany znovu odděleného bydliště.

Nárok manželky na zatímní výživné není vyloučen tím, že soud povolil manželu k jeho žádosti oddělené bydliště, nebylo-li osvědčeno, že jen manželka sama svým nepřístojným chováním znemožnila manželské spolužití, zejména, je-li osvědčeno, že se ohrožovali na těle a na cti oba manželé navzájem.

(Rozh. ze dne 9. března 1934, R II 67/34.)